

První kapitola

Vánoce přilézají

Svátky se vkradly do Borové Zátoky jako ztělesněná vánoční vlezlost: táhly za sebou řetězy, světýlka a ozdoby, vydechovaly vůni vaječňáku, čpěly borovicí a jako omrzliny od dlouhého vysedávání pod jmelím kolem sebe šířily úděsně slavnostní atmosféru.

Borová Zátoka nasoukala celou svou pseudotudorovskou architekturu do sváteční nádhery – barevné svíčky poblikávaly na všech stromech podél Cypřišové ulice, umělý sníh tvořil závěje v rozích výlohy každého krámu, miniaturní svítící Santové a obří svíce se houpali na všech pouličních lampách. Borová Zátoka se prostě otevřela nájezdu turistů z Los Angeles, San Franciska a Central Valley, kteří se sem hrnuli v touze najít ten pravý, smysluplný okamžik vánoční komerce. Borová Zátoka, ospalé městečko na kalifornském pobřeží – spíš takové městečko pro panenky, kde najdete

víc galerií než benzinek a víc degustačních sklípků než železářství –, před nimi ležela jako opilá královna plesu a Vánoce byly na spadnutí, chybělo už jen pět dní. Vánoce se blížily – a s Vánoceci letos přijde *Dítě*. Obojí nezměrné a neodolatelné a kouzelné. Borová Zátoka počítala jen s jedním z nich.

Což neznamena, že se místní nedokázali vcítit do ducha Vánoc. Ty dva týdny před Vánoceci a po nich nabízely vítaný příliv peněz do městské kasy, od letních turistických hodů notně vyhladovělé. Každá servírka oprášila santovskou čepici a připínací sobí paroží a dvakrát překontrolovala, jestli má v zástěře opravdu zastrčené čtyři písíci propisky. Recepční v hotelech se obrnili a duševně připravili na vlnu změn rezervací za pět minut dvanáct a pokojské vyměnily normální osvěžovače vzduchu, páchnoucí po dětském zásypu, za slavnostnější smrad borovic a skořice. V místním butiku přišpendlili ceduli *Sváteční exkluzivita* na příšerný sobí svetr a desátý rok po sobě ho vystrčili do výlohy. Jeleni, Losi, Zednáři a VZV, což byla v podstatě stejná banda ožralých staříků, zuřivě chystali každoroční vánoční přehlídku na Cypřišové, jejíž letošní téma znělo *Vlastenectví na korbě pickupu* (hlavně proto, že to bylo téma na čtvrtého července a všichni ještě pořád měli potřebné rekvizity). Spousta lidí z Borové Zátoky se dokonce nabídla, že bude ve dvouhodinových šichtách šestnáct hodin denně postávat s kotlíky Armády spásy před poštou a supermarketem. Navlečení v červených oblečcích s falešnými plno-

vously řinčeli zvonci, jako by si šli pro zlatou ve slintu na Pavlovově olympiádě.

„Naval drobáky, ty hamižnej parchante,“ povídá Lena Marquezová, která měla to pondělí, pět dní před Vánocemi, právě službu u kotlíku. Lena pronásledovala místního zlého developera Dalea Pearsona přes parkoviště k jeho pickupu a pokoušela se mu vyzvonit díru do hlavy. Když šel do krámu, kývl na ni a řekl: „Stavím se cestou zpátky,“ ale když se osm minut poté vynořil z obchodu se sáčkem zeleniny a pytlíkem ledu, proletěl kolem jejího kotlíku, jako by v něm škvařila sádlo z tlustých zadků stavebních inspektorů a on chtěl před tím smradem utéct.

„Neříkej mi, že si nemůžeš dovolit pustit pár babek pro pár míň šťastných lidí.“

Obzvlášť hlasitě mu zařinčela zvoncem těsně u ucha a on se otočil, přičemž se po ní asi v úrovni pasu ohnal pytlíkem s ledem.

Lena uskočila zpět. V osmatřiceti byla štíhlá, snědá, měla elegantní šíji a linii zad připomínající tanečnici flamenco. Dlouhé černé vlasy měla po stranách santaclausovské čepice stočené do vrkočů à la Princezna Leia. „Nemůžeš se ohánět po Santovi! To je špatné z tolika důvodů, že je ani nestihnu vyčíslit.“

„Myslíš vypočítat,“ opravil ji Dale. Měkké světlo zimního slunce se zalesklo na korunkách, které si zrovna nechal

nasadit na přední zuby. Bylo mu dvaapadesát, měl téměř úplně holou hlavu a tesařská ramena, která zůstala široká a svalnatá, přestože mu pod nimi vyrostl úctyhodný pivní mozol.

„Prostě je to špatné. Jsi mizera – a lakomec.“ S těmi slovy mu Lena strčila zvonec zase až k uchu a zatřepala s ním, jako když teriér ve slušivém červeném kabátku cupuje na kusy kvičící měděnou kysu.

Dale sebou při tom zvuku trhl a máchl pětikilovým pytletem ledu v širokém oblouku, přičemž zasáhl Lenu na solar plexus takovou silou, až o několik kroků couvla a zalapala po dechu. A tehdy dámy v OBLINÁCH zavolaly policii – no, vlastně policajta.

OBLINY bylo ženské fitness centrum, které sídlilo na tak příhodném místě nad parkovištěm supermarketu, že jeho členky mohly přímo z rotopedů a šlapadel sledovat, kdo vchází a vychází z obchodu, aniž měly pocit, že někoho aktivně šmírují. A tak se to, co pro šest z nich začalo jako chvíle čirého veselí a mírného vzednutí hladiny adrenalinu, když Lena naháněla Dalea po parkovišti, rychle změnilo v pořádný šok, když se ten zlý developer ohnal po latinskoamerické Santince sáčkem s kostkami ledu. Pět z těch šesti ani nevzdechlo a nenechalo se vyvést z rytmu, ale Georgia Baumanová – ta si v tu chvíli nastavila rotoped na závratných třináct kilometrů v hodině, protože se snažila shodit aspoň šest sedm kilo, aby se vešla

do přiléhavých koktejlových šatů s červenými flitry, které jí manžel koupil v záchvatu sexuálního idealismu – se svalila po zádech z rotopedu a přistála v pestrobarevném elastákovém klubku studentů jógy, kteří cvičili na žíněnkách za ní.

„Au, moje prdelová čakra!“

„To je tvoje základní čakra!“

„Bolí to jak moje prdel.“

„Viděli jste to? Skoro ji srazil na zem, chudinku!“

„Neměli bychom se jít podívat, jestli se jí něco nestalo?“

„Někdo by měl zavolat Thea.“

Cvičenci jako na povel vyklopili věčkové mobily, vypadali v tu chvíli jako Tryskáči, když současně vystřelí čepele nožů a ve scéně s válkou pouličních gangů ve *West Side Story* si tančí pro smrt.

„Proč si vlastně toho chlapa brala?“

„Je to strašnej blbec.“

„Dřív dost pila.“

„Georgie, jsi v pořádku, zlato?“

„Dovolám se Theovi, když vytočím 911?“

„Ten hajzl si prostě odjede a nechá ji tam.“

„Měli bychom jí jít pomoci.“

„Mám na tom předplacených ještě dvanáct minut.“

„V tomhle městě je fakt příšerný signál.“

„Já mám Theovo číslo na rychlé předvolbě. Kvůli dětem. Já mu zavolám.“

„Koukněte na Georgii a holky. Vypadá to, jako by hrály twister a popadaly.“

„Haló, Theo. Tady Jane z OBLIN. Jo, no, právě jsem se tady dívala z okna a všimla si, že by mohl být nějaký problém naproti u krámu. No, nechci se do toho míchat, ale řekněme, že jistý podnikatel praštil jednoho ze Santa Clausů od Armády spásy pytlem ledu. Dobře, takže budu vyhlížet tvoje auto.“ Zaklapla telefon. „Hned tu bude.“

Mobilní telefon Theophila Crowea zahrál osm tónů *Tangle Up in Blue*, znělo to dost protivně elektronicky, asi jako sbor much domácích v předsmrtné křeči nebo jako když Jiminy Cricket krká hélium nebo... vždyť víte, no... Bob Dylan. Každopádně než se mu podařilo telefon otevřít a hovor přijmout, věnovalo mu pět lidí v zahrádkářské sekci supermarketu sadu tak vražedných pohledů, že mu z nich div neuschla roketa v košíku. Zakřenil se na ně, jako by chtěl říct – *sorry, lidi, já to taky nesnáším, ale co mám dělat?* Hovor přijal s formálním „strážník Crowe“, aby všem ukázal, že se tam jen tak nevláká, že je ZÁKON.

„Na parkovišti supermarketu? Fajn, hned jsem tam.“

Páni, to se šiklo. To byla jedna z nejlepších stránek práce strážce zákona v městečku s pouhými pěti tisíci obyvateli – nikdy jste to neměli k místu činu daleko. Theo zaparkoval nákupní vozík na konci uličky, protáhl se kolem pokladen a vyšel automatickými dveřmi na parkoviště. (Vypadal jako kudlanka nábožná v džínách a flanelu, dva metry, osmdesát kilo, a znal jenom tři rychlosti – šourání, lehký poklus

a postávání.) Venku uviděl Lenu Marquezovou, jak se ohýbá v pase a snaží se popadnout dech. Její exmanžel Dale Pearson zrovna nasedal do masivního pickupu s náhonem na všechna čtyři kola.

„Hej, Dale! Počkejte!“ křikl na něj Theo.

Ujistil se, že Lena má jenom vyražený dech a bude v pořádku, teprve potom se obrátil na podsaditého podnikatele, který se zastavil s jednou nohou na stupátku, jako kdyby chtěl nasednout a odjet, jakmile auto trochu vychladne.

„Co se to tady dělo?“

„Ta kráva pitomá mě praštila tím svým zvoncec.“

„To není pravda,“ vypravila ze sebe Lena.

„Mám hlášení, že jste ji udeřil pytlek ledu, Dale. To je napadení.“

Dale se kolem sebe rychle rozhlédl a všiml si hloučku ženských, které se nahoře v tělocvičně lepily na sklo. Všechny uhnuly pohledem a zamířily k nejrůznějším strojům, na nichž cvičily, když celý incident začal. „Tak se jich zeptej. Řeknou ti, že mi ten zvonec div nevrátila do hlavy. Jenom jsem se v sebeobraně ohnal.“

„Tvrdil, že přispěje, až bude odcházet z krámu, ale neudělal to,“ prohlásila Lena, která konečně popadla dech. „Jako kdyby podepsal smlouvu o smlouvě budoucí. A nedodržel ji. A já ho nepraštila.“

„Vždyť je to vypatlaná magorka.“ Dale to prohlásil, jako kdyby oznamoval, že je voda mokrá – prostě něco, co každý ví.

Theo se díval z jednoho na druhého. Už s těmi dvěma měl co do činění, ale doufal, že je to minulost, když se před pěti lety rozvedli. (Dělal strážníka v Borové Zátocce už čtrnáct let – zažil na vlastní kůži špatná období spousty manželských párů.) Prvním pravidlem v případě domácího násilí bylo oddělit strany sporu od sebe, ale to už se zjevně stalo. Od Thea se čekalo, že bude nestranný, ale on zkrátka měl slabost pro magorky – jednu si ostatně vzal –, a tak se rozhodl vynést rozsudek a zaměřil se na Dalea. A mimoto, ten chlap byl pěkněj parchant.

Theo poklepal Leně na rameno a přiklusal k Daleovu pick-upu.

„Ztrácíš čas, hipíku,“ zavrčel Dale. „Padám odsud.“ Vlezl do auta a zavřel za sebou dveře.

Hipíku? blesklo Theovi hlavou. *Hipíku?* Culík si ustríhl už před spoustou let. Přestal nosit birkenstockscky. Dokonce přestal i hulit trávu. Jak si tenhle chlap dovoluje říkat mu hipíku?

Hipíku? opakoval si v duchu, a potom nahlas: „Tak hele!“

Dale nastartoval a zařadil rychlost. Theo se postavil na stupátko, naklonil se nad přední sklo a začal na něj poklepávat čtvrtákem, který vylovil z kapsy džínů. „Neodjíždějte, Dale.“ *Ťuk, tuk, tuk.* „Jestli odjedete, nechám na vás vydat zatykač.“ *Ťuk, tuk, tuk.* Teď už byl Theo pěkně naštvaný – tím si byl naprosto jistý. Ano, teď to byl zcela jistě vztek.

Dale přehodil automat na parkování a stáhl elektricky ovládané okýnko. „Co je? Co chceš?“

„Lena vás chce obvinít z napadení – možná napadení smrtící zbraní. Myslím, že byste si měl ten odjezd radši rozmyslet.“

„Smrtící zbraní? Byl to pytlík s ledem.“

Theo potřásl hlavou a afektovaným, rozladěným tónem vypravěče kontroval: „Pětikilovým pytlem ledu. Představte si, Dale, jak pustím v soudní síni porotě před očima *pětikilový kvádr ledu* na zem. Slyšíte to? Umíte si představit, jak sebou porotci trhnou, až *pětikilovým* ledovým kvádrem rozšmelcuju meloun na stole vašeho obhájce? To že není smrtící zbraň? ,Dámy a pánové porotci, tento muž, tento zpustlík, tento násilník, tento s prominutím kočičími výkaly napěchovaný kus chlapa udeřil bezbrannou ženu – ženu, která z dobrého srdce vybírala peníze pro chudé, ženu, která jen...“

„Ale tohle není žádný ledový kvádr, je to...“

Theo varovně vztyčil ukazováček. „Už ani slovo, Dale, dokud vám nepřečtu práva.“ Theovi bylo jasné, že se Daleovi dostal na kobytku – developerovi vystoupily žíly na spáncích a jeho holá hlava začínala rudnout. Tak *hipík*, jo? „Lena na vás podá trestní oznámení, nemám pravdu, Leno?“

Lena mezitím došla až k autu.

„Ne,“ odpověděla.

„Kurva!“ sykl Theo – vyklouzlo mu to dřív, než se stačil ovládnout. Měl to tak pěkně rozjeté.

„Vidíš, jaká je,“ ozval se Dale. „Teď lituješ, že nemáš po ruce pytel s ledem, co, *hipíku*?“

„Jsem strážce zákona,“ oznámil mu Theo a v duchu si usilovně přál, aby měl pistoli nebo tak něco. Vytáhl z peněženky pouzdro s odznakem, ale potom usoudil, že na to, aby se Daleovi prokazoval, je trochu pozdě, jelikož ho zná už skoro dvacet let.

„Jo, a já jsem Jelen,“ odsekl Dale s větší dávkou hrdosti, než bylo na místě.

„Zapomenu na to, když mi do kotlíku hodí sto dolarů,“ ozvala se Lena.

„Ses snad zbláznila, ženská.“

„Jsou Vánoce, Dale.“

„Di do prdele i s Vánoce!“

„Hele, Dale, tohle snad není nutné,“ vložil se do slovní přestřelky Theo, z něhož se rázem opět stal strážce pořádku. „Můžete si rovnou vystoupit z auta.“

„Padesát babek do kotlíku a může si táhnout,“ licitovala Lena. „Je to pro potřebné.“

Theo se prudce otočil a podíval se na ni: „Nemůžeš přece smlouvat o výši dobrovolného příspěvku. A navíc jsem ho měl už skoro na lopatě...“

„Sklapni, hipíku,“ okřikl ho Dale. A potom povídá Leně: „Dostaneš dvacet a potřebný se můžou jít klouzat. Můžou si sehnat práci jako my ostatní.“

Theo si byl jistý, že má ve volvu pouta – nebo že by zůstala doma na pelesti postele? „Takhle to ne...“

„Čtyřicet!“ vykřikla Lena.

„Platí!“ souhlasil Dale. Vytáhl z peněženky dvě dvacetidolarovky, zmuchlal je a vyhodil z okýnka, takže se Theovi odrazilo od hrudi. Zařadil zpátečku a začal couvat.

„Okamžitě zastavte!“ poručil Theo.

Dale srovnal kola a vyrazil pryč. Když velký červený pickup míjel Theovo o dvacet metrů dál zaparkované vo-vo, vylétl z okénka pytel ledu a roztříštil se o jeho zadní dveře. Parkoviště zasypala sprška ledových kostek, ale na autě nezůstalo ani škrábnutí. „Veselé Vánoce, ty psychopatická krávo!“ zařval Dale z okýnka, když zahýbal na hlavní. „A šťastný nový rok! Hipíku!“

Lena zastrčila zmuchlané bankovky do svého santovského převleku, dívala se za mizejícím pickupem a mačkala přitom Theovi rameno. „Díky, žes mě zachránil, Theo.“

„O nějaké záchraně nemůže být řeč. Mělas ho obvinit.“

„Nic mi není. Stejně by se z toho vyzul – má skvělé právníky. Věř mi, tohle vím. A navíc mám čtyřicet babek!“

„Tomu říkám vánoční nálada,“ poznamenal Theo a nedokázal se ubránit úsměvu. „Vážně ti nic není?“

„Je mi fajn. Není to poprvé, co mu ruply nervy.“ Poklepala si na kapsu santaclausovského převleku. „Aspoň že to bylo k něčemu dobré.“ Zamířila zpět ke svému kotlíku a Theo šel za ní.

„Kdyby sis to rozmyslela, máš týden na to, abys vznesla obvinění,“ naléhal Theo.

„Víš co, Theo? Já se fakt nechci další Vánoce užírat tím, jaká lidská zrůda je Dale Pearson. To to radši nechám plavat.“

Při troše štěstí by se mohl stát jednou z těch obětí svátečních oslav, o kterých ustavičně slycháme.“

„Ani bych se nezlobil,“ usoudil Theo.

„A pak kdo že se to tu dostal do vánoční nálady!“

V jiném vánočním příběhu by třeba Dalea Pearsona, zlého developera, do sebe zahleděného zavilého nepřítele žen a nenapravitelného mrzouta, navštívil uprostřed noci sbor duchů, ukázal by mu bezútěšné Vánoce budoucnosti, minulosti a současnosti, čímž by ho zázračně obrátil ke štědrosti, laskavosti a všeobecné vřelosti k bližnímu svému. Ale tohle není ten typ vánočního příběhu, takže o několik málo stránek dál toho mizerného všiváka někdo sejme rýčem. To je ta vánoční nálada, která v našich končinách už brzy zavládne. Hohohó.